

Arrest

nr. 74 639 van 6 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, dient op 14 maart 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gedateerd 8 maart 2011, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juni 2011, met kennisgeving op 12 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2011 werd ingediend door :

*Volgens PP: M. Z. R. (R.R.: (...))
ook gekend als: M. Z. R.I
nationaliteit: Bangladesh
volgens PP: geboren te Dhaka op 01.09.1979
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 19.08.2008 in België verblijft; hij tijdens zijn verblijf in België geen enkele poging onverlet zou hebben gelaten om zich te integreren; hij Frans zou spreken en met succes een cursus zou hebben gevolgd; we in de bijlagen van de vele vrienden die hem steunen in zijn aanvraag tot verblijf, lezen dat zij verzoeker beschouwen als een aangename en behulpzame jongeman die sterk gemotiveerd zou zijn om zich hier zo snel mogelijk te integreren en verzoeker tevens een zeer stipte en correcte jongeman zou zijn en hij een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd in ons land, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen en betrokkene werkbereid zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene steeds werkwilleg geweest is en hij vroeger reeds een arbeidscontract heeft voorgelegd, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 20.08.2008, werd afgesloten op 12.02.2009 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk minder dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk terugkan naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar met ernstige problemen geconfronteerd werd. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terugkan gezien de ernstige problemen waar hij aldaar mee geconfronteerd werd, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De

elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een veroordeling en hij derhalve geen gevaar uit zou maken voor de openbare veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen".

Het middel luidt als volgt:

"Iedere bestuurlijke beslissing dient naar behoren gemotiveerd te worden.

Deze behoorlijke motiveringsplicht bestaat uit twee facetten, met elk een eigen rechtsgrond: Vooreerst geldt de formele motiveringsplicht, dewelke werd vastgesteld in de Wet aangaande de uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991: deze Wet bepaalt in zijn art. 3 dat een beslissing naar de vorm een motivering dient te bevatten (al. 1) en tevens dat de gezegde formele motivering als dusdanig „afdoende" dient te zijn;

Ten tweede geldt de „inhoudelijke" motiveringsplicht, dewelke vervat ligt in het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de motiveringsplicht; deze bepaalt dat de motivering terzake dient te zijn en dus antwoordt op de gronden die zijn aangegeven en in het aan het bestuur gerichte verzoek.

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dient iedere administratieve beslissing gebaseerd te zijn op een correcte feitenvinding.

Volgens artt. 10 en 11 Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden; aangezien het gaat om een bepaling die de persoon van de vreemdeling betreft, en niet-bijvoorbeeld - zijn vermogen, geldt deze bepaling ook voor en tussen vreemdelingen, dit krachtens art. 191 Grondwet; Enkel een verschil tussen Belgen enerzijds en vreemdelingen anderzijds is denkbaar.

Volgens art 37 Bestuursreglement RVS zijn de arresten van de Raad van State uitvoerbaar van rechtswege en verzekert de Koning hun uitvoering;

De Staatssecretaris meent in huidig geval een onderscheid te kunnen maken tussen verzoeker, waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging het datumstempel van 08.03.2011 draagt, enerzijds, en andere kandidaten voor zogeheten regularisatie.

Vooreerst stelt zich de vraag naar de aard van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te weten of deze als dusdanig kunnen ingeroepen worden als rechtsgrond tot nietigverklaring;

Dit is het geval, aangezien het beginsel van behoorlijke motivering een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat, ook al behoort het volgens sommige opvattingen niet tot het zogenaamde „positieve recht", wel degelijk een bron van het Belgisch administratief recht is, zelfs een „formele bron van het recht", aldus gezien behoren de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondanks de aangehaalde opvattingen, wel degelijk tot het positieve recht die door de rechter worden getoetst;

Ook de Raad van State erkent de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als rechtsgrond voor administratieve cassatie;

In het bijzonder geldt dit voor het motiveringsbeginselen het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is dan ook aangetoond dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur gelden als "positief recht" en kunnen worden aangewend als middel tot nietigverklaring van een administratieve beslissing;

De centrale vraag die zich in huidig geval stelt is deze van de mogelijkheid voor de Minister om een onderscheid te maken tussen vreemdelingen die voor 08.03.2011 een verzoek tot verblijfsmachtiging hebben ingediend, en deze die dit vanaf die datum hebben gedaan: de verdere motivering van de beslissing is slechts een gevolg van dit onderscheid en bestaat in de toepassing van de algemene beginselen inzake de „regulariseerbaarheid" van vreemdelingen;

Dit onderscheid ligt erin dat de Minister voor de aanvragen tot en met 15 december 2009 rekening houdt met het criterium 2.8A, dan wel 2.8B, die teruggaan op een vernietigde „instructie" dd. 19 juli 2009;

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de Staatssecretaris stelt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingediend op 08.03.2011;

Er dient te worden vastgesteld dat de Staatssecretaris aangeeft in de bestreden beslissing dat „(...) dat (hij) binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen (...)"

Het gaat hier om een "gerechtelijke" bekentenis van een flagrante inbreuk op art. 37 Procedure-reglement RVS;

De Minister en bij delegatie de Staatssecretaris, zijn immers door de Koning aangesteld om de Uitvoerende Macht in het Rijk waar te nemen, dewelke apriori het prerogatief van de Koning uitmaakt; Indien dus de Uitvoerende Macht in de persoon van de Minister, en bij delegatie de Staatssecretaris, een arrest tot nietigverklaring naast zich neerlegt door "op discretionaire wijze" te beslissen een door de Raad van State vernietigd legistisch instrument alsnog toe te passen, schendt de Staatssecretaris, alsook de voor de Staatssecretaris verantwoordelijke Minister, manifest art. 37 Procedurereglement RvS; De Minister of de Staatssecretaris geven in dat geval immers geen uitvoering aan de arresten van de Raad van State;

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat welke de beslissing van de Minister of haar Staatssecretaris ook moge zijn, deze op geen enkele wijze kan of mag verwijzen naar de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009;

Dit geldt op alle vlakken, dit wil zeggen zowel wat betreft de inhoud als wat betreft de vastgelegde termijnen ; Deze redenering werd reeds ontwikkeld in het verzoek tot verblijfsmachtiging, en wel als volgt : « Daarenboven dient er rekening gehouden te worden met de omstandigheid dat de heer Staatssecretaris na en naar aanleiding van de nietigverklaring van de instructie uitdrukkelijk bevestigd heeft deze verder te zullen toepassen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid.

Evenwel houdt dit in dat een persoon die aan de voorwaarden voldoet een verblijfsmachtiging krijgt op basis van de gezegde discretionaire bevoegdheid en niet op basis van de instructie. Evenwel houdt dit tegelijk in dat er geen enkele wettelijke reden is waarom een persoon die zijn dossier indient na de datum van 15 december 2009 geen aanspraak zou kunnen maken op toepassing van de bijzondere regularisatiecriteria.

Immers, dit zou inhouden dat de minister of de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid op verschillende wijzen zou toepassen afhankelijk van de datum van indiening van een dossier. De objectieve grondslag van dit onderscheid, de instructie, is evenwel nietig, zodat dit onderscheid naargelang de datum van de indiening van het dossier rechtens ook niet meer kan gemaakt worden.

Indien dus de staatssecretaris de beleidskeuze gemaakt heeft een onderscheid te maken tussen aanvragen voor en aanvragen na 15 december 2009.

Door de instructie als beleidskeuze toe te passen in één dossier, en niet toe te passen in een ander dossier, zonder dat er hiervoor een redelijk verantwoord onderscheid bestaat, gaat de Staatssecretaris over tot het maken van een onderscheid tussen personen die zich in een gelijke situatie bevinden; de gelijkheid van de situatie volgt uit de omstandigheid dat er geen redelijk verantwoord onderscheidings-criterium (meer) is;

Aldus bezondigt de Staatssecretaris zich wel degelijk aan een inbreuk op de aangehaalde middelen; Dat het middel bijgevolg ernstig is. “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991). In de uiteenzetting van zijn middel verwijst hij naar art. 3 van voormelde wet, alsmede naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 en 191 van de Grondwet.

Verzoekster uit eerst allerlei theoretische beschouwingen, en houdt vervolgens voor dat 'de centrale vraag die zich in huidig geval stelt is deze van de mogelijkheid voor de Minister om een onderscheid te maken tussen vreemdelingen die voor 08.03.2011 een verzoek tot verblijfsmachtiging hebben ingediend, en deze die dit vanaf die datum hebben gedaan.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van art. 3 van de wet dd. 29.7.1991 dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, merkt verwerende partij verder op dat niet kan worden ingezien hoe de gemachtigde een onderscheid zou maken tussen aanvragen ingediend voor of na 08.03.2011. Verzoeker verduidelijkt ook niet waarom hij meent dat zulk onderscheid gemaakt wordt.

Verzoeker kan verder evenmin gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat in de bestreden beslissing wordt "aangegeven dat "(...Jdat (hij) binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen (...) "" en het hier zou gaan om een " "gerechtelijke " bekentenis van een flagrante inbreuk op art. 37 Procedurereglement RVS".

Nergens in de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gesteld dat hij de criteria verder blijft toepassen, zodat verzoekers beschouwingen niet relevant zijn in het kader van dit annulatieberoep.

Verzoeker heeft kennelijk een ander dossier voor zich bij het opstellen van zijn verzoekschrift, want hij poogt hierin tevens voor te houden dat hij in zijn aanvraag een redenering zou hebben ontwikkeld als dat er geen wettelijke reden is waarom er een onderscheid gemaakt wordt naargelang datum van indiening van de aanvraag. Nergens in de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 08.03.2011 leest verwerende partij zulke uiteenzetting; integendeel wordt in de aanvraag wat de ontvankelijkheid betreft onder 'A. Principes' verwezen naar de voorwaarde van buitengewone omstandigheden zoals gesteld in art. 9bis van de Vreemdelingenwet, met een uiterst summiere uiteenzetting onder 'B. Toepassing in onderhavig geval'.

Verzoekers beschouwingen falen volkomen in feite en in rechte.

Het is dan ook ten overvloede dat verwerende partij nog laat gelden dat uit art. 9 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, duidelijk blijkt dat in dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van ophoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

In casu besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid naar oordeel van de verwerende partij geheel terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

"Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

Er kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht is genomen en ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekers uiteenzetting houdt een verkeerde lezing in van de bestreden beslissing.

Terwijl, waar verzoeker verwijst naar de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet dient te worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds in gebreke blijft aan te geven welk ongeoorloofd verschil er tussen vreemdelingen en Belgen zou worden gecreëerd door de bestreden beslissing, en anderzijds in gebreke blijft de feitelijke en concrete gegevens aan te brengen waarbij moet worden aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Verzoekers eerste middel mist derhalve feitelijke en juridische grondslag, en kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die het bestaan van buitengewone omstandigheden aantonen zodat de aanvraag onontvankelijk is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker duidt evenmin aan op welke elementen van zijn aanvraag niet werd geantwoord en beperkt de uiteenzetting van zijn betoog tot theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht.

Vermits verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu een onderzoek vergt van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, is de verwerende partij nagegaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en diende zij onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu verklaart de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk omdat *“De aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag het onderscheid heeft gemaakt tussen de voorwaarden die de ontvankelijkheid van de aanvraag raken en de gegrondheidselementen. Als buitengewone omstandigheden haalt hij aan dat hij werkbereid is, een cursus Frans volgde en vele vrienden heeft waarvoor naar de stukken wordt verwezen. Hij verwijst ook naar de kopie van zijn paspoort die hij toevoegt. Onder het titeltje “grond van de aanvraag” zet verzoeker uiteen dat het hem onmogelijk is terug te gaan wonen in zijn land van herkomst, dat hij het land diende te verlaten omwille van ernstige problemen waarmee hij geconfronteerd werd en dat een terugkeer hem “onnoemelijke morele en materiële schade” zal berokkenen.

De bestreden beslissing antwoordt op correcte wijze dat: *“Het feit dat betrokkene sinds 19.08.2008 in België verblijft; hij tijdens zijn verblijf in België geen enkele poging onverlet zou hebben gelaten om zich te integreren; hij Frans zou spreken en met succes een cursus zou hebben gevolgd; we in de bijlagen van de vele vrienden die hem steunen in zijn aanvraag tot verblijf, lezen dat zij verzoeker beschouwen als een aangename en behulpzame jongeman die sterk gemotiveerd zou zijn om zich hier zo snel*

mogelijk te integreren en verzoeker tevens een zeer stipte en correcte jongeman zou zijn en hij een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd in ons land, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen en betrokkene werkbereid zou zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene steeds werkwilbig geweest is en hij vroeger reeds een arbeidscontract heeft voorgelegd, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. “

Deze elementen betreffen inderdaad elementen die dienen onderzocht te worden in de gegrondheidsfase nadat zou zijn vastgesteld dat buitengewone omstandigheden werden aangehaald, wat in casu niet het geval is nu, zoals de bestreden beslissing stelt, de bewering(en) dat verzoeker onmogelijk terug kan naar zijn land van herkomst niet met het minste bewijs is gestaafd, terwijl anderzijds vast gesteld wordt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd werden en verzoeker geen nieuwe elementen toevoegde. De verwerende partij concludeerde terecht tot de onontvankelijkheid van de aanvraag en paste op correcte wijze artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielpolitiek geen onderscheid mag maken tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend voor 15 december 2009 en gesteund op het criterium 2.8B en 2.8A en deze die nadien zijn ingediend omdat de staatssecretaris zelf gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen, merkt de Raad op dat deze criteria niet het voorwerp van de bestreden beslissing zijn en niet vermogen de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis te wijzigen..

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt een inbreuk te plegen op artikel 37 van het “*Procedure-reglement RVS*” omdat de verwerende partij het arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 van de Raad van State naast zich neerlegt en de vernietigde instructie toepast is de grief niet dienstig nu in casu de bestreden beslissing enkel en alleen is gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wat het voormeld vernietigingsarrest van de Raad van State betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beoogde.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou aanvoeren en hiermee de schending van het gelijkheidsbeginsel bedoelt kan er slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Dergelijke uiteenzetting ontbreekt nu verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen over categorieën van op verschillende tijdstippen ingediende aanvragen. Dit onderdeel is onontvankelijk. In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een vernietigde instructie te toetsen aan de Grondwet is het onderdeel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn tweede middel poogt verzoeker een schending voor te houden van de beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van theoretische beschouwingen, zonder in concreto aan te geven om welke reden hij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht door de bestreden beslissing.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In zoverre verzoeker poogt voor te houden dat hij 'direct en persoonlijk' had moeten worden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers vage en theoretische beschouwing geen aanleiding kunnen geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag (om machtiging tot verblijf) om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verwerende partij merkt verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en eventueel nadien voordat de bestreden beslissing werd genomen. Hierbij kon hij alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, op basis van de hem beschikbaar gestelde informatie, met kennis van zaken kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing (zie ook R.v.V. nr. 2.023 dd. 27.09.2007).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. De beschouwingen van de verzoekende partij niet meer zijn dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Het tweede middel kan niet worden aangenomen. “.

2.2.3. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht zonder deze te concretiseren. In de mate dat uit het middel dient afgeleid te worden dat de verzoeker de verwerende partij verwijt dat geen directe en persoonlijke inlichtingen gevraagd werden, merkt de Raad op dat verzoeker ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle elementen bij zijn aanvraag uit een te zetten en stukken toe te voegen die hij wenste. Bovendien laat verzoeker na aan te tonen welke argumenten of bijkomende stukken hij nog had kunnen bijbrengen die een invloed zouden hebben op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de mate dat verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK/PDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en familieleven.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)

De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:

"(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des Hens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (CE. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

"le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que par alt l'y réduire la part ie adverse, mais protégé aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé a nouer avec autrui; qu'il resul te que la portie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles el affectives et les Henspersonnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'apas statué en prenant en compte toutes les circonstances de 1 'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (CE. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protégé, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le

domaine affectif pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (CE. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

"Une mesure d'éloignement du territoire e constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée" et que « une te He ingérence n 'est permise que pour autant qu 'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment a la défense et a la prévention des infractions pénales. » (CE., n°78.711, 11 février 1999 ; CE., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker hier al meer dan 5 jaar verblijft en hier zijn privé-leven heeft ontwikkeld. En al een hele vriendenkring heeft opgebouwd schendt men artikel 8 van het EVRM."

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn derde middel poogt verzoeker een schending voor te houden van art. 8 EVRM.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot het uiten van vage en theoretische beschouwingen, zonder in concreto aan te duiden waaruit zijn privé- of gezinsleven zou bestaan en op welke manier dit zou geschonden worden door de in casu bestreden beslissing.

Verzoeker geeft niet aan een gezin of familie in België te hebben, zodat het familie- en gezinsleven geenszins geschonden kan worden door de bestreden beslissing. Terwijl verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven bestaat, en op welke manier dit geschonden wordt door de bestreden beslissing. De loutere bewering dat hij hier sedert 5 jaar zou verblijven (bewering die tegengesproken wordt door de beschouwing in zijn aanvraag dd. 08.03.2011 dat hij in België aankwam op 19.08.2008) en een vriendenkring heeft opgebouwd, volstaan dienomtrent niet.

"Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003. Mokrani/Frankrijk, §23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. (...)

4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

In casu blijft verzoeker dienomtrent in gebreke.

Overigens, "Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het

ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond" (R.v.V nr. 60 245 van 26 april 2011).

De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het privéleven (dat door verzoeker niet eens verder wordt aangeduid) niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art. 8 EVRM (ook arrest R.v.V. nr. 1785 dd. 18.09.2007).

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven (en voor het familie- en gezinsleven) niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

uWat de eerste voorwaarde van artikel 8, lid twee van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitéistoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid twee van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Aangezien verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dient hij aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden te voldoen. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen ofte bemoeilijken, doch houdt enkel in dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk is omdat verzoeker niet voldaan heeft aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De Raad wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervuilen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5april2002). Tevens wijst de Raad erop dat de verzoeker niet aantoonde dat hij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn partner en zijn kind. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In het verleden is verzoeker zelf al uit vrije wil teruggekeerd naar Macedonië en heeft hij vervolgens twee jaar gescheiden geleefd van zijn ouders, nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker toen gehinderd werd om zijn gezinsleven met zijn ouders te onderhouden. Hieruit vloeit voort dat de bestreden beslissing geen disproporcionele inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Het gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren in België verblijft, zij het illegaal en waarbij hem reeds verschillende malen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, maakt niet dat aan verzoeker zomaar een verblijfsrecht moet worden toegestaan. In de bestreden beslissing wordt afdoende uiteengezet om welke reden de aanvraag door de gemachtigde binnen zijn ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid, onontvankelijk is verklaard.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De beschouwingen van verzoeker falen in feite en in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat ook verzoekers derde middel niet kan worden aangenomen. “.

2.3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu beperkt verzoeker zijn betoog tot het stellen van theoretische beschouwingen. Het enige concrete dat verzoeker opmerkt is het gegeven dat hij hier al meer dan vijf jaren verblijft, een privéleven heeft opgebouwd en een *“hele vriendenkring”*. Met dergelijke beschouwingen die louter algemeen van aard zijn toont verzoeker geen schending van zijn privéleven aan, terwijl evenmin elementen worden aangereikt die op een schending van zijn familieleven kunnen wijzen. Bovendien wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker wist dat diens verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat verzoeker geen gevolg gaf aan het hem uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten na de afwijzing van zijn asielaanvraag, waarvan de procedure niet lang duurde. De verwerende partij heeft aldus te kennen gegeven dat zij het legitiem belang van haar immigratiecontrole belangrijker achtte dan de integratie-elementen die verzoeker aanhaalde, ook wat diens privéleven betreft.

Het Europees Hof voor de rechten van de mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre verzoeker verwijst naar de vriendschapsbanden die hij hier ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld

dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN